

Cristina Andone

DAR MOTAN ȘTIE

ilustrații de Emi Balint

Dar Motan era chiar norocos... Stătea la Bran, lângă castelul gri. De o lună era motan de librărie. Avea deja o casă, cu cărți care miroseau bine. Și curte cu băncuță și două perne pe jos. Avea stăpân: băiatul care îi dăduse un nume chiar în ziua în care Dar venise pe lume...

Îl știți, normal, toți trebuie să-l știe: era Toto de la librărie.
Mai erau, firește, Mamalu și Tatalu, părinții lui Toto.
Mamalu era tunsă, cu țepi portocalii, și avea cercei rotunji.
Purta rochii cu frunze și flori. Tatalu avea ochelari verzi și
o blană frumoasă pe față: îi ținea de cald, era prietenoasă.

Ziua de care povestim era o după-amiază de mai.
Dar Motan era bine, se pregătea de ceai.
Ce norocos! Avea puțină brânză rotundă în
scoarță de brad. Niște suc de soc. Plus un ciorap
brănean, aproape plin cu firimituri: de mămăligă
dulce, de chec, de biscuiți, de prăjituri.

